

ESGLÉSIA ROMÀNICA

PARRÒQUIA SANTA MARIA

Avda. Generalitat, 79. Tel. 93 718 01 50. D.P. 08210. Barberà del Vallès

PARRÒQUIA SANT JORDI

c. Francesc Casañas, 103. Tel-fax 93 711 21 01. D.P. 08204. Sabadell

Dip. Legal B-22793-86

FULL INFORMATIU

<http://www.esglesiaromanica.cat>

Nº 1559. 16 de juny de 2019

TRES...?

Hi ha dies –anys– en els que se't nuen les paraules a l'hora de dir quelcom de nou sobre una realitat o tema que retorna cada any un altre cop. Em sol passar amb la TRINITAT, i mireu si no n'hauran dit de coses els sants pares de l'Església sobre aquest misteri-dogma (que cap d'ells -ni per revelació- en sap res segur) Ens sembla tenir-ho clar això de la Santíssima Trinitat -o hi passem per sobre com el qui trepitja ous-; al menys recitem el CREDO professant, confessant, manifestant i reblant que per nosaltres no és cap problema creure, estimar, lloar i venerar el Pare, el Fill i el Sant Esperit d'una sola "tacada". De fet tampoc no ens hi encaparrarem massa, tot sigui dit; ja han passat els segles de les controvèrsies trinitàries quan per donar més relleu, autoritat o poder a una de les tres persones divines -Pare, Fill o Esperit Sant- hi hagué trencaments eclesials i més d'una plantufada. Bé val la pena recordar que de menuts i al catecisme, qui més qui menys va arreplegar algun clatellot en l'intent d'aprendre a "senyar-se". Recordeu com era: "*Amb el dit polze de la mà dreta estesa farem tres creus sobre nosaltres mateixos; una al front, l'altra a la boca i la tercera al pit*".

Vaig recordar-ho mig somrient l'any que vam visitar Moscou assistint al final d'una missa ortodoxa a l'església que hi ha en una cantonada de la Plaça Roja (no pas la de sant Basili, tan fotografiada). Ells es senyen amb el polze, l'índex i el mitjà fent pinya, professant amb un signe tan senzill el reverencial i dogmàtic "tres en un un". Però no sempre va ser així. Cap el segle XV i a l'entorn d'aquest símbol hi hagué algun màstec entre els trinitaris boyards -nobles- i els trinitaris clàssics. Els romans, sempre més pràctics ja ho havíem enllestit amb un gargot kabalístic que diferenciava la persignació de la signació; *a*: tres creus, amb la pregària protectora: *per la senyal de la santa creu dels nostres enemics deslliureu-nos, Senyor, Déu nostre*, i *b*; una de sola que acaparava sobre mig cos la benedicció dispensada pel ministre. I dic "mig" perquè els catòlics fem arribar la creu com a molt fins al melic mentre que els otodoxes solemnes s'ajupen fins a tocar el terra amb els dits a fi que la benedicció cobreixi la totalitat del cos; deu ser -pensó picardiosament- perquè nosaltres els occidentals ens agrada més que el ventre i demés puguin anar un xic més a la seva...

(Continua)

CASI, CASI...

Cuando el sol empieza a apretar (y agradeciendo el par de días refrescantes que hemos tenido) sentimos ya la necesidad de bajar la persiana a la mitad e ir sorteando los pocos compromisos litúrgicos veraniegos que nos quedan: alguna boda y las sesiones de bautizos previamente apuntados. Nada especial ni gravoso. Con todo es lógico y evidente que no cerramos despachos ni abandonamos la dimensión social parroquial que seguirá abierta en el modo de distribución alimentaria exceptuando un par de semanas de agosto en santa María y casi todo el mes en sant Jordi por indicación del *Rebost Solidari*. Lo que queda es pura “pastoral de mantenimiento” sin mayor acicate ni aliciente que pueda destacarse.

La primera señal de ralentización es el fin de la catequesis de los más pequeños y su acceso a la Eucaristía; -18 en sant Jordi i 21 en santa María, celebradas en 4 “Misas” especiales de sábados-, también el fin de las preparaciones prematrimoniales, 14 entre las dos parroquias y la clausura de los conciertos del curso que se abirán Dios mediante de nuevo el 20 de octubre.

Y al mirar hacia atrás uno va viendo cómo es de agradecer el pausado en la actividad, especialmente cuando la salud ya va presentando los clásicos problemas parejos a la edad; y como no soy de los que esconden para nada las situaciones poco agradables miro al interno y al externo; eficaces colaboradores desde años atrás ahora también se ven menoscabados en sus posibilidades; personalmente un ingreso de tres días en el hospital hace 5 años y otro de 7 hace un año y medio. Sí, ya sé que quienes se ven “agraciados” con un sinnúmero de situaciones clínicas negativas dirán que tampoco es para tanto y seguramente tendrán razón, así que me arreo el lomo y avanzo renqueando.

Y al mirar hacia adelante diseño el próximo par de meses que además de cumplir con mis obligaciones litúrgicas tendré horas para subir a la montaña, otras muchas para pensar, dar gracias y leer hasta que los libros se truequen en sopa de letras.

También anhelo el suspender temporalmente y como cada verano la publicación de la presente hoja que aún siendo una nadería impone una cierta disciplina en la mente y en el tiempo; 1559 números suponen 30 años de fidelidad semanal buscando como quien va a por setas en octubre trozos de actualidad y trozos de recuerdo.

Y por encima de todo invitar a cuántos más a seguir por el camino de seguimiento del Señor por las veredas que él nos marca, aunque sea ayudados por el bastón del optimismo en una mano y el del andar físico en la otra.

AGENDA - INFORMACIONS

PARRÒQUIA SANTA MARIA

(Continuació)

Bo i senyant-nos d'un mode o altre pensem en el sentit de TOT i que nosaltres digirim al punt central del gran muisteri que anomenem Déu, agraïm la Paraula de Jesús que ens ha ensenyat a dir-li: Pare i vivim aquest sentit familiar en l'Amor que tot ho lliga i perfecciona i que aquesta professió de fe comporta. Potser no ho tindrem mai prou clar al cap però si al cor ens sabem i sentim com a família universal potser no estiguem massa lluny d'aquest nuat de Déu que es triunfica en Tres Persones sense perdre per això la seva sagrada i santa unitat.

VOCACIÓ?

Ens n'havien parlat tant de la "vocació" que no sé si algun "vocacionat" (cridat) va esperar mai que un àngel blanc amb ales rosa se li aparegués a l'àmpit de la finestra dient-li : Déu te guard. I dic això després d'haver vist un cop i un altre i per tv3 al nou monjo de Montserrat a l'hora de la seva professió monàstica definitiva. Un home, es deia, que havia estat gnòstic, tingut tres o quatre parelles, casat pel civil i amb una carrera tècnica que l'havia dut pel món, avió amunt avió avall, empentat per la bogeria dels negocis i els diners. La televisió va dir que s'havia fet ric però que una estada de repòs a Montserrat el va dur a canviar de vida i ingressar com a postulant i novici primer, monjo i profés definitiu finalment, a donar el que tenia a la família i a algunes obres socials i desaparèixer del món "normal" al llarg dels 7 anys que ha durat la seva radical "maduració". Vaig sentir dir-li que ara res del món l'amoinava o el cridava, només era sensible a les coses de Déu.

De fet cada día hi ha persones -homes i dones- que fan donació de sí mateixos a la causa religiosa, cadascun amb la seva història personal al darrera, excepte si comencen el procés de molt jovenets (cada dia menys). Cal, però, tenir molt clar que de vocacionats al matrimoni i a la família n'hi ha molts més i la de càrregues i treballs que això els suposa, la d'obediències laborals que els tenallen, la de servituds que la paternitat-maternitat els imposa i les pors que pateixen hauria de fer-nos valorar també altra mena de "vocacions" a banda de la religiosa. La majoria de religiosos, capellans i monges duen a terme el seu servei en un majoritari anonim social; ni està de moda la seva opció ni és econòmicament envejable; d'ací que l'atenció de part dels medis sobre aquest nou monjo em sembla moguda pel fet d'haver abandonat tot allò que la societat actual valora per damunt de tot: el poder tècnic i econòmic. I el fet d'haver viscut, ell, "a tope" enmig de la maregassa del món i veure'n la seva profunda buidor qui sap si no va ser el "missatge de l'àngel d'ales color de rosa".

Ningú es pregunta perquè ha escollit aquesta o aquella mena de vida o quines circumstàncies l'han portat a prendre-la, però els que nadem en l'àmbit eclesial solem ser preguntats molt sovint sobre les "nostres" raons; deu ser perquè

AGENDA - INFORMACIONS

PARRÒQUIA SANT JORDI

les troben excessivament estrambòtiques.

No idealitzem el món religiós si abans no hem valorat com cal l'entrega del pare/mare de família nombrosa que sua i malda per dur a casa el jornal necessari. A voltes pensem que en el món eclesial hi ha valors sobrehumans inassolibles per a la majoria i al gratar un xic ens trobem amb un seguit de llacunes, mancances i incapacitats que després fem pagar als fidels disfressant-les de mística i d'espiritualitat.

No en va recorde quan en anar a plantar un avet de Nadal viu a la finca del meu antic rector, un veí ja molt gran mirava atentament la meua manera de picar a terra per fer el clot. I diu, mossèn, que aquest xicot vol ser capellà? va preguntar al rector, i ell va respondre: doncs sí, ben aviat. I aquell bon home amb un deix de pena als ulls va afegir: quin bon pagès faria ...

I pot ser sí -exceptuant el nou monjo- alguns hauríem estat millors pagesos que no pas capellans de poble.

NOVEDAD INFORMÁTICA

Constatado tenemos que la proveyta edad de la mayoría de nuestros feligreses hace que en buena mayoría no seamos muy duchos en el arte de los ordenadores. Pero por si alguno ha cursado y tiene conocimientos informáticos, comunico que desde hace un par de semanas esta hoja informativa sale publicada en Internet.

Solamente hace falta buscar **Esglésiaromanica.cat** y una vez abierta la página de nuestra parroquia pulsar en la solapa superior el recuadro **Informacions**. En la página aparecerán una serie de referencias electrónicas; cada una corresponde a una hoja parroquial. Cabe pulsarla y ya tenéis a la vista la hoja correspondiente.

Esta novedad es una gentileza de gráficas Venque que cada semana nos remite la referencia y que nuestro técnico se encarga después de "colgar" en nuestra página.

Con todo la hoja impresa seguirá estando a disposición de todos cada

semana en los expositores de las iglesias, pero su reproducción electrónica será una facilidad para quienes deseando tenerla por vivir lejos no la pueden conseguir a su tiempo y cómodamente.

Esperemos que esta significativa novedad facilite la comunicación entre todos aunque la pobreza de los escritos dudo pueda justificar con razón tal "adelanto cibernético".

DILLUNS, 17

CONSELL PARROQUIAL

A les 9 del vespre i a santa Maria tindrem el darrer Consell Parroquial del curs. Farem una ràpida revisió del curs que acaba i mirarem endavant per "dissenyar" les possibles línies d'acció que haurien de marcar-nos el futur

BAPTISME

Va rebre el Sagrament del Baptisme en JOVAN LÓPEZ CALM (16 - VI- 2019). Vagi la millor enhorabona pels seus pares, padrins i familiars.